ופומר

ומאכיל בתרומה:יי) ופוסל מו התרומה ייו)

ומיממא בממא מת ד).

מו

היבום מו

יום אחד

ומיטמא בנגעים.

וווקק ליבום כי)

בפולם: ופושר מן היבום. אם טלד לאחר מיתה אביו זחיה שעה

אחה ומח. אבל כל זמן שמשוברת. אינה מתירה לינשא: ומאכיל

בתרומה. בה ישראל שניסת לכהן ומת ונולד בן לאחר מיתחו.

אוכלת בשבילו "בו ביום שטלד. כדכתיב (ויקרא כג) ויליד ביתו הם

יחבלו בלחמו . ודרשינן יחכילו חת חמם - חבל הניחה מעוברת.

אינה אוכנה בשבילו עד שיולד: ופוסל מן התרומה . כגון כהן שהיו

לו שתי נשים . אחת גרושה שעבר ונשאה כשהיא גרושה ואחת שאינה

גרושה - מש לו בנים משאינה גרושה. ועבדים שנפלו להן בירושה

אוכלים בתרומה בשבילן. דכתיב (שם) וכהן כי יקנה נפש הנין

כספו . ויש לו בן יום אחד מן הגרושה והוא חלל. ויש לי חלה בעבדים. ופוסל את כלן מן התרומה. דאין ברירה לדעת מי מהן

מגיע לחלקו. ודוקא בן יום אחד דראוי לירושה. אבל כל זמן שלא

ומינוק בן יונו יווס היוויים בר במות על מת הנפשות על הנפשות על

אשר היו שם . נפש כל שהוא: וזוקק

ליבום. אם נולד יום אחד קודם מיתת

אחיו . אבל טלד לאחר מיחת אחיו איט

זוקק. דכתיב (דברים כח) כי ישבו

אחים יחדיו. שהיתה להם ישיבה אחת

תינוק . חווף נא. ביי פיש מהונות מוים היד: וכשסא . פיי פיש מהונות מייל היא: מיי פים מהנכים מייל היה: ומשמא. מיי פיא מיא ממומאם מה הייד: וווכק. מיי פיא מהלכים חוילה היד מפנ עצין כל פור וש"ב אהנ"א מיהן קנו מביף א: ופישר. מיי שם ה'ה כמנ שם פור ופו"ב שם קנו פביף ד: ומאביל. מיי' פ"ו שהלכות תרומות הי"ב וכרב חומם ינמום פיד דף כה: ופוסל הרי"ף ז"ל פרק יש נוחלין דף ריז ותפום' פרק אלמנה לכק בדול דף פז ד"ה אוכלין פיי' שם

חלופי גרסאות סיממא בזיבה ומיממא נד'נ מממא בזיבה ומשמא וכ"ה נמפנ'נ. ומישמא נמפנ'נ ומשמא. וווקק נד'נ ווקק. ומאכיל נד'ע מאכיל.

תוספות חדשים

משנה ג [בתר'ב ד'ה] תינוק וט' אש וט'. אש'ג ולפיל דל"ד כין לכ"ש בין לב"ה לא נפקא מחים חים. ג'ל דססוגיה דסתם בעי לחוקמה ב"כ הף [בדר'ב סר'ה] וסישכא וכו' כ'ם משמש. כדכתיכ ל הדשיו אם לאו. דאולינן בחר רובא. ע"כ. ולפי זה הא דחנן אם הולד של קיימא. [ר"ל] דלא ידעינן ביה שלא כלו לו חדשיו. ודעת היש ליץ' (משופי אם הרמב"ם ג"כ כדעת רש"י. דבכל מקום בעינן שיהא טדע שכלו לו חדשיו. ולא לענין אבלות בלבד. וכבר כתב המגיד בפ"א מהל' מפריעה ופרימה (גמרא) ועיין כתי"מ רפ"ג דנגעים: (תני'ם ד'ה) ופומר וט' מהפ"ח הלכה י"ד שכחב בהדיה דגם דינה דמישמה לי חדשיו . דמשמש דאכולהו קחי דכעיק כלו לו חדשיו. אכל דברי הרב עלמן תמוהץ כן דכה דהמרי' בגמ' דהייר ככלו לו חדשין. סיינו כדי להוקמה מהגי' הפי' לרשב"ג.

אלידהר רבא פ"ר ל ממכא מינה וכו'. כאן שנה ג' מיני טומאות טומאת זיכה סיונחם מן כנוף. ושומחת מעים שעל הגוף ושומחת מת שביה טומחת מנם:

תוספות רע"ק (אות כג] חר'ב ד'ח ומאכיל בתרומה. בי ביום שנולד) וסשכחת ביוצא דופן לת'ק דריש פרקין דאינה מסאת לידה:

תום' אנשי שם פ'הג בר'בד'הומאכיל ט'ט כיום שמלד ט'. מקשים כאיך אפשר כא כיא פמחה פומחת לידה והיתר מאכל וכשנתי דנ"מ דא"ל לשלם חומש ומאכיל ביינו דמשום זרות ליכה ועיצ דנימ ביולה דופן דחינה פמחה לידה ובלידה יבישחת דחין כחן חפי' טומחת נדהגם

ימים: תינום בן יום א' מיממא בזיבה. דכתיב אים אים כי ימים לויבה מנין: ת"ל ואשה: ומיממא בנגעים. כתב הר"ב דגבי יהיה זב. לימד על חיטק בן יומו שמיטמא בזיבה: ומישמא נגעים כחיב. אדם כי יהיה בעור בשרו וכו'. עיין מ"ש פרק ג בנגעים. דגבי נגעים כחיב (שם יג) אדם כי יהיה בעור בשרו דנגעים. וכתבו התום' משום דבנגעים כחיב איש או אשה. ובשוחאת וחינוה בן יותו אדם הוא דאדם כל שהוא משמע: ופישמא בשמא מת נתי כתיב (במדבר ים) ואיש אשר יפמא ולא יהחפא. אינשריך

קרא בהו לרבו". אבל לענין זיקק וזוכה ליטם. פי׳ הר"ב אם טלד יום

ונוחל א' קודם מיתת אחיו אבל טלד כו' דכתיב כי יבבו. וגו' ומינה דבעינן ישיבה אחת. וכן נמי שמעינן מינה דבישיבה אחת כל דהו. ואפילו יים אחד סגי : ופוטר מן היבום . כתב הר"ב אם טלד לאחר מיתת אכיו . וחיה שעה אחת ומת וכו' . ובגמ' ובן אין לו אמר רחמנא והא אים ליה. ואיכא למידק דבריש פ"ד דיבמות תכן החולך ליבמתו ונמצאת מעוברת וילדה. בזמן שהולד של קיימא כו'. ופי' רש"י דהתם דף לו אי קים לן דכלו לו חדשיו. תגן במסכת נדה תנוק בן יומו פוטר מן היבום. ע"כ. אבל מלשון הר"ב שבסוף משנתיט משמע דלא בעי לאתטיי דהים לו בגויה שכט לו הדביו . אלא לענין אבילות . דלה בעי נחתנויי דקים כן כברים שכם ליחוד המיקל. וגם בגמרא למ"ד דברם מרם כלשון וטעמא רבה איכא. דקי"ל דבאבל הלך אחר המיקל. וגם בגמרא למ"ד דברם מרם כלשון ששאר הדינין שוין בין כלו בין לא כלו . וכבר הזכיר המגיד בפ"א מהלכות יבום [הלכה ה] שיש מי שסובר דבסתם שלא נודע אם כלו ונפש אדם מן הנשים ובקפנות

:חטת [הנכה יג] דמאי דאתמר בגמרא אדאבלות. אין להכריח מזה. דהא לענין שאר דברים לא בעינן. ולפיכך יש להשוות דברי הר"ב צם דברי רש"י והרמב"ם. ולומר שהוא נמשך אחר מאי דאחמר בגמרא. ולפיכך פירשו נמי גבי אבלות כמו שהוא בגמרא. אבל ממילא ולהרמב"ם. עיין בכ"מ פ"א הה"נ דלכל הדינין השטיין במשנחיט. דבשינן בהו שיהא טדע שכלו חדשיו. או ששהה שלשים יום. ולהרמב"ם כי נמי לא שהה ולא כלו לו חדשיו . כי גמרו שערו ולפרניו הרי זה ולד שלם . ובהכי מיישב המגיד מ"ש הרמב"ם בספ"א מהלכות נחלות בנוחל ומנחיל דלקמן שהוא בשמה מש איירי דוקא בכלו בלא כלו לו חדשיו. ושם הניח המגיד בל"ע. אבל בפ"א מהל' יבום פירשו. דמיירי כשגמרו שטרו ולפרטיו דבהכי מקרי ולד. וכך יש לפרש אותה ששניט בפ"ד דיבמות. אם הוא ולד של קיימא. אבל משנתיט דהכא אין לפרש דמיירי בכך. מדאמרינן עלה וה"מ דקים לן בגויה זכלו לו חדשיו: ופוסל מן התרומה. פירש הר"ב כגון כהן שהיה לו שתי נשים וכו' ועבדים שנפלו להן בירושה אוכלים וכו'. דאין לפרש מי לענין פסול דאמו כמו במאכיל א"כ מאי אריא בן יום אחד אפילו עובר נמי פוסלה [כדהנן במ"ד פ"ו דיבמות] גמ'. וא"ח ולמאי

> אבל ר' ישמעאל בנו של ריב"ב מפיק לה מקרא דכתיב והזב את זובו לזכר ולנקבה לזכר כל שהוא בין גדול בין קפן לנקבה כל שהיא בין גדולה בין קפנה

כולד

מלאכת מים מסמחה בזיבה מפיק לה מקרא "כהיב גבי זבה ואשה וי"ן יחירה: תיבוק בן יום אחד כשמא בזיבה. דכתיב אים והכי מפיק לה ר' יהודה בברייתה

9959

מיירי אפי' לא ראתה תחלה. ועיי' פהיחה סי' ע': יד) בעע במת. ב"ל דנקט במת מדמטי טפי שיטמא בטומאת אהל עם המת . משא"כ שיטמה במנע הו במשה של שהר טומהות היע מנוי: בו) בעלך פודם מיתת אחיו: מו) בנולד אחר מיתה אביו ומת ומותרת להנשא. לאפוקי בעודה משברת: יו) לישראלי׳ אלמנת כהן. ואף דבל"ו אפורה בתרומה

ונכחם בכוונתם דחי כפי' רפ"י דמקפקה לן דלמה ארנשה ספק דאורייתה היה זכ וכיון דרובה בסרגשה שתחם מדפורייםה וחתחי חתר מדרבנן . אלה פ"כ דודהי לה ארגפה הוי דרבען . והם דאמר החם בגמ' לפולם דארגפה ואימור סרנשת שתש סות או סרנשת פד. ולת אתרי דרוכת בסרנשה. התם נשפת השמיש או בשפם מי רגלים דאיכא ודאי הרנשה אחריתא של פד או של שמש אזדא לה רובא דהרגשה כיון דאיכא הרגשה אחריתא כנגדה . ותיושב כזה קושים סתום׳ שם גבי סרגשם שתש אתאי לא אתר סרגשת תי רגלים סוא אפ"פ שלא ספילה כדאתר ברים תכילחין כסטרם הרגשת תי רגלים כוא פכ"ד ולתאי דפי נ"ק דדוקא היכא דאיכא קתן הרגשה אחריתא אחרי דאודא לה רוכא דרואום . בפתא תח ובחדרם ובנבלה ושרן דוקא בן יום אחד אכל שובר לא דפהרה בלופה בהרגשה . אבל לא הסילה מי רגלים דליכא קתן הרגשת מי רגלים לא חליכן א אינו מיקמא וכן טומאה בלושה ואפי' נפל שנולד והוא בן ח' אינו מקבל טומאה ל"ק דדוקא סיכא דאיכא קמן כרגשה אחריתא אמני' דאודא לם רוכא דרואום בה. וכת דתתר בפ"ק כסבורה הרגשת תי רגלים סות היינו שהית קטרה כך מפ"ם פחיט כן במשמאה ננדה . מיכח עוד מילי בנם יום חחד כתפ"ל מ"ד:

A EPOI CH 3 CV3 COIL , MIPPING.

מישמא בויבה .

ליבום. ושומר מן היכים ומאכיל חרומה לא כחיב איש. ולא אינטריך קרא אלא למעוטי עובר: ו"ובדימכא בטמא מת. עיין בפי' הר"ב רפ"ק דכלים]:

דמסיק שלמה

1 , 5 ,

מלד טומאת לידה. תי' א"מ הגולוק"ל דנ"מ שיאכלו עבדי נ"מ שלה ולבט ותלמידו כ' לעניין לפטר' מקרן וחומש. דמלד איפור תרומה מותרת אפי' לכתחילה: יה) לא מיירי בכהגת אלמנת ישראל. דא"כ גם משנתעברה נפסלה כבר . רק מיירי בכהן שמח והניח בנים כשרים וחלל אחד. נפסלו העבדים שירשו מחמת חלקו של חלל זה שהוא בן יום א'.

בן יום אחד תיפתא בזיבה . פי' ככ"ב דכחיב אים . ואפ"ג דבכל דוכתה

אתרי' איש ולא קשן . הכא דכתיב איש איש כוי תישום אחר תישום לרבום . כ"כ סתוי"ם רפ"ב דובים וכן מלחתי בסום' סנהדרין דף ס"ו . וכלח"ה י"ל כיון דס"ת למיכחב אים וכחב אים אים דמייחר פ"כ מוקמיכן לים לרבות. וכ"כ המוס' בנת' דף ל"ב גבי וחשה לתשומי אפ"ב דבכל דוכחת וי"ו לרבות ככת דתיוחר פ"כ מוקחינן ליה לחישום פ"כ: משמא בזינה. אבל בש"ז עד פיהא בן משע ויום אחד כדחיחה בנת' דף ל"ב וכ"כ הר"ב רים מס' כלים וומיפוסא בענשים . ודוקה בן יום אחד אבל שובר לה כדחיחה רפ"ץ דעשים . <u>וכן מישתה</u> בענשים . כמ"ש הר"ב ריש מס' כלים : ופוסל מן התרומה . פי' הר"ב דאין ברירה ולשון ייל דאש רלאה אש וכדאי כש"י שאין אנו יודשין לברור . ושי' ביכמות דף ס"ז שאם יש אפוסרופס יוכל בשתני' דיבשות . (שב"א):

לבבור